

โลก บนเขาวัว

THE WORLD

ON COW HORNS

อนุสรณ์ มาราสา

Anusorn Marasa

การอ่านคือฤดูกาลที่ไม่เคยเจียบเหงา

รวมเรื่องสั้น โลกบนเขาวัว

The World On Cow Horns

ISBN (e-book) 978-616-94314-9-7

บรรณาธิการ ประสานต์ พรหมทอง

ผู้ประพันธ์ อนุสรณ์ มาราสา

ออกแบบปก โรสมาลิน คงดี

พิสูจน์อักษร อุทัยดิษฐ์ มาราสา

พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน 2565

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ บลูเบิร์ต

เลขที่ 50 ม.11 ต.ฉลุง อ.เมือง จ.สตูล 91140

โทรศัพท์ 08-1419-0163

ราคา 150 บาท

ค่านิยมคณะกรรมการประกวดหนังสือดีเด่น
(สพฐ.)พ.ศ.2566 “โลกบนเขาวัว”ได้รับรางวัล
ชมเชย ประเภทรวมเรื่องสั้น

หนังสือรวมเรื่องสั้นจำนวน 12 เรื่อง เรื่องสั้นชุดนี้เป็นงานหลายแนวผสมผสานกัน มีทั้งแนวสืบสวนท้องถิ่น แนวหลังสมัยใหม่ แนวสังคมนิยมหัตถกรรม เป็นเรื่องราวชีวิตของชาวมุสลิมภาคใต้ทั้งด้านความเป็นอยู่ ความศรัทธา ความรัก ความใคร่ ความสุข ความทุกข์ รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการศึกษา ที่ได้รับผลกระทบจากสื่อสังคมออนไลน์ ผู้คนเหล่านี้กำลังเผชิญหน้ากับโลกในชีวิตสังคมดั้งเดิมและโลกสังคมแบบใหม่ โลกทั้งสองใบนี้เปรียบเสมือน โลกบนเขาวัว

ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอเรื่องราว โดยใช้กลวิธี

การประพันธ์ทั้งสามดังกล่าว และเล่าเรื่องด้วย
ภาษาที่สั้นกระชับ ผสมผสานกับภาษาถิ่นใต้และมี
อารมณ์ขัน โดยชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่จะเอาตัวรอดต้อง
เข้มแข็งทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้ผู้อ่านติดตาม
เรื่องใจจดใจจ่อเกิดอารมณ์ร่วมกับตัวละคร รู้จัก
และเข้าใจวิถีชีวิตของผู้คนใน “โลกบนเขาหัว” ได้ดี
ขึ้น

คำนำผู้เขียน

ผู้เขียนได้ยืมเรื่องเล่าโลกบนเขาวัวสีขาวปนเขียว ครั้งแรกจากป๊ะเล่าให้ฟัง เริ่มใหม่ไฉนที่ตื้นเขินนมิต เพชรสีขาวเม็ดหนึ่ง จากนั้นให้เพชรเพ่งมองโลกทั้งมวลที่จะเกิดขึ้นภายภาคหน้าทำให้มันสั่นเทิ้มหวาดกลัวในการกิจอันยิ่งใหญ่จึงบังเกิดสายน้ำไหลทะลักออกจากเพชรสีขาวนานถึงเจ็ดหมื่นปี

พระองค์ได้ทรงสร้างธาตุไฟเผาผลาญน้ำหมอกควันพวยพุ่งและฟองน้ำคัลุ่มคัล้งโกลาหล ภายหลังนั้นก็ทรงบัญชาเทวทูตคณะสำคัญจัดการรวมควันกับฟองน้ำเพื่อสร้างโลก

หมอกควันละลายเป็นฟ้าทั้งเจ็ด ฟองน้ำปูเป็นผืนแผ่นดินเจ็ดชั้น บัดดลนั้นมวลดินกระเพื่อมเป็นระลอกขนาดยักษ์ ไหลทะลักทางโน้นทางนี้ยากที่จะควบคุม คณะเทวทูตรายงานปัญหาให้ทรงรับทราบจึงนมิตฎเขฮินเป็นชั้นๆ ให้เทวทูตซื้อตอวูล นำไปปักหมุดใช้นานถึงเจ็ดหมื่นปีแผ่นดินจึงหยุดเคลื่อนไหว

ในท้องน้ำอันไพศาลได้ทรงสร้างปลาตัวใหญ่
กินปลาด้วยกันวันละสี่สิบตัว บนหลังปลายังมีวัวสี
ขาวปนสีเขียว แต่ละเขาแยกย่อยข้างละสี่ร้อยรวม
แปดร้อยเขาจะวัดระยะทางขนาดเขาอยู่นั้นใช้
เวลาเดินทำยาวนานถึงสี่สิบปี ตูฮันได้ทรงกำหนด
โลกอยู่บนเขาหัวถึงวันแดรสังข์ถูกเป่ามนุษย์พื้นชีพ
เดินสู่ทุ่งพิพากษา วันที่ความลับถูกเปิดเผย มีอพูต
แทนปากโดยมีสองเท้าคอยเป็นพยาน

เรื่องราวเล่าที่นั่นแน่นอนอยู่ในรวมเรื่องสั้นเล่ม
นี้ ด้วยธรรมชาติของนักเขียน ย่อมนำเรื่องที่ได้ยิน
ได้ฟัง ได้รับการบอกเล่ามาเปิดฉากทัศน์ของเรื่องที่
เขียนขึ้น ซึ่งมันได้ซุกซ่อนอยู่ในเนื้อสารแต่ละเรื่อง
นั่นเอง

ท้ายสุดนี้ผู้เขียนขอบคุณกัลยาณมิตร ญาติ
น้ำหมึกทุกท่านที่ถามไถ่ข่าวคราวหนังสือเล่มใหม่
เสมือนน้ำทิพย์ที่ คอยให้กำลังใจผู้เขียนเสมอมา

อนุสรณ์ มาราสา

บ้านริมคลอง จังหวัดสตูล

20 พ.ย. 2568

สารบัญ

1. พญางูแห่งภูบ่อชะ	หน้า 9
2. ความลับของหางม้า	หน้า 38
3. สัมพันธภาพกับการจัด วางอัลกอริทึม	หน้า 56
4. เรือรัฐมนตรี	หน้า 76
5. นักเขียนดีเด็ด	หน้า 91
6. ความรักในตรอกโรงหนัง นิวส์เจริญ	หน้า 108
7. โลกที่รอเราอยู่ข้างหน้า	หน้า 127
8. โลกบนเขาหัว	หน้า 140
9. ธิดาจากฮาเร็ม สุดต๋าน อาบุญ ฮาซัน	หน้า 180
10. ดราม่าอเมริกัน	หน้า 205
11. วันที่เราไผ่น้ำกาก เข้าหากัน	หน้า 224
12. ความรักของคนตาบอด ประวัติผู้เขียน	หน้า 250 หน้า 265

พญาแห่งภูบอหะ

พิมพ์ครั้งแรก ช่างเขียนพญานาคราช เมษายน 2565
ปรับปรุงจากเรื่อง โต๊ะหมุดกับขมิ้นทองคำ

1.

ชุมชนเขาบอหะอยู่ใกล้ภูเขาสูงและยาว
เหยียดกันเขตแดนไทย-มาเลเซีย ผืนป่าล้อมลิ่ง
มองเห็นและไม่เห็นอาศัยด้วยกันตั้งแต่ดึกดำ
บรรพ์แล้ว

สายลมโบราณยังพัดเรื่องเล่าเมืองลับแล
ดินแดนมหัศจรรย์ ไม่มีดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์
เช่นโลกมนุษย์ ที่นั่นมีแต่แสงทองคำส่องฉายให้
พวกเขาใช้ชีวิตอย่างเร้นลับ

สองปีก่อนบ่าวหนุ่มนักจับผีหลงป่า
รอยต่อชาวบ้านช่วยค้นหาก็ไร้ผล ผู้เฒ่าพูดว่าเขา
ไม่ได้หลงป่าแต่หลงรักสาวพันแพว ทั้งครอบครัว

เอาไว้ข้างหลังก็ได้

ตรงช่วงเดือนถือศีลอดปิกลาย ที่มงาน
บ่าวพรานหาบอนสีหาทางลงภูเขาไม่เจอ ให้
เดือดร้อนนายอำเภอสั่ง อส. ค้นหาพบนอน
พะงาบๆ ใกล้หนองน้ำฝั่งประเทศเพื่อนบ้านตอก
ย้าดินแดนมหัศจรรย์มีจริงอีกหน

ชายหนุ่มสัมภาษณ์เฟซบุ๊กเจอจุงอาจ
ใหญ่แทบเอาชีวิตไม่รอด โชคดีเจอสาวสวยนำทาง
กลับบ้านปลอดภัย คนเผ่าว่าถูกผีพา เด็กหนุ่ม
หัวเราะ สมัยนี้เขาขึ้นตีมกาแพบนดาวอังคารแล้ว
คนแกยังไม่เลิกโง่งมงายสักที

ตั้งแต่เสาชะลวี่ไซ์รับส่งสัญญาณปัก
ใกล้ๆ ตื่นเขาทำท่ายคลื่นผีตำนานลี้ลับแดน
คนธรรพ์ วิทยารู้อ่าวไม่เหมือนเดิม เกิดเพกนิวส์
หรือชาวลวงผลิตบ่อนตลาดเดือดจากโลกเสมือน
ร้อนรุ่มถึงโลกจริงรายวัน

สัน ดาจันทร์ ผู้ได้ฉายาปลัดตั้งแต่เริ่มจับ
ไมค์สมัยลำโพงฮอว์นผูกต้นมะพร้าวรับผลกระทบ

เต็มๆ นักข่าวจิตอาสาผู้ขับไว ไคร่รุกัด สนวนไหน
ถูกขโมยขี้อย่างพรก ถูกคลื่นความเร็วสูงชิงเสนอดัด
หน้าเสมอ

วันนี้ร้านน้ำชาคนนั่งเลื่อนข่าวใหม่ๆ สนใจ
ตั้งแต่พ่อค้าถ่ายรูปเซลฟี่กับรังผึ้งโซวเสียวปั่น
ราคาต่อขวด สนใจข่าวนักสหรัฐพัฒนาโควิดสาย
พันธุ์ใหม่ซึ่งมีอัตราตายสูงกว่าเดิม 80 เปอร์เซนต์
ติดตามข่าวดั่งฝรั่งใช้โดรนเป็นเครื่องมือสำรวจ
ดวงจันทร์และใช้เป็นอาวุธสังหารระยะไกล

วันหนึ่งได้ยินเสียงรถแห่รับมือถือแลก
ไขไก่ ถ้วยชาม เครื่องดื่มชูกำลัง เพื่อนบ้านโบกมือ
ให้รถจอดใช้บริการ ก้มดูมือถือกดปุ่มถึงเวลาว่าง
ทิ้งสักที

สนปลัดได้แกะกล่องมือถือหัวเว่ยรุ่น P20
ให้ลูกดาวนิโหลดแอปสรวัด เล่นได้คล่องเปลี่ยน
โพรไฟล์ได้เองก็โพสต์แหลกตั้งแต่แกะห่อข่าว
เหี่ยววก ไม่เว้นตักข้าวใส่โคนทุเรียน ก็ทำแคปชัน
ให้เพื่อนฝูงกดไลก์

ประกาศก้อนร้านน้ำชาว่าสิ่งไม่มีปากกับหู
อย่าเชื่อนัก ขอทำชนเอาชื่อเสียงโฆษกวงเดิมพัน
คอยดูสิว่าเสียงคลื่นเสากับเสียงคนผู้มาก่อนใคร
เร็วกว่ากัน

“ไม่ขายบอนสีแล้วเหอ” จรัลทักข้ามโต๊ะ
นายกดาระกับเจ้าแก้วรับเหมานั่งอยู่ก่อนสักพัก
ใหญ่ คนขับรถพุดด้วยสายตาไม่เห็นรี เขาคุย
โครงการเงินล้าน

“ถ้าเพื่อนไม่หลอกกูรวยแล้วละ” สันปลัด
ตอบเสียงเครียดเล่นขวះธุรกิจเน่ายังไชยกลิ่น
สมควรตอกสักดอกให้จบ

ตั้งแต่ธุรกิจขายบอนสีดิ่งหัว ไม่มีใครโพสต์
ขายหน้าเฟซบุ๊กอีก ประเภทดองเก็งราคาริบเอา
ผ้าปิดทับ ที่เก็บไม่ทันอ้างแก้เก้อปลุกเล่นๆ ไม่ขาย
ให้ใคร

“อ้าว อย่างนั้นดอกเหอะ”

“บ้าเพ คบคนเฟซบุ๊กไม่เคยเห็นหลอก
เพื่อนนิ” สันปลัดตอบเสียงเดือดสองมือ

ล้างกระเป๋าสี้อาฟารียีนทำเท่าตัวเอียงมาดนักพูด
ระดับตำนาน

นางไบตะ เคยเตือนโลกออนไลน์หลอกยิ่ง
กว่าผีสาว ไม่เห็นหรือ ครูชอแลสะชวนเพื่อนลงทุน
กำไรเดือนสามพันบาท กิเลสโง่ครอบงำจึงเพื่อน
ลงหุ้นส่วนช่วยไซเซี่ยลทั้งหมู่บ้าน

เบื้องหลังอัปยศแสนปวดกระดองใจ ยาม
ค่ำมืดนั่งชันเข้าพุดวิดิโอคอลกับ บาสิด คนบ้าน
ใกล้ แคร้วติดกันที่บอกรู้จักคนซื้อต้นละหมีนชาย
ต้นละแสน เอเยนต์รับไม้อัน เคลิ้มคารมโอนเงิน
มัดจำให้เพื่อนส่งต่ออีกทีแบบโง่โง่มิโน

ภายหลังรู้ถูกหลอก ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงคู่ค้า
ส่งภาพบอนกินดิบใช้ไฟแช็กกลนเป็นสีน้ำตาล
คล้ายออติบจันทร์ฉายส่งทางอินบ็อกซ์ย่ำ ก่อนปิด
เฟซบุ๊กหายหัวไปในโลกออนไลน์

เบื้องหลังเสียจังหวะล้มคว่ำหนนั้น เดิมพัน
ราคาแพงลิบลัว อดสำห้ซื้อสร้อยเกี๊ยที่ตลาดนัดวาง
แทนของจริงหลอกเมีย

รุ่งขึ้นย่องเงียบเข้าร้านทองยีนแสงฉกหมุน
ธุรกิจสักอาทิตย์เมื่อยคงไม่รู้หรือก เรื่องแดงทันใด
เมื่อเพื่อนบ้านชวนส่งเจ้าสาวกะทันหัน เมียโดน
เพื่อนฝูงแขวะตลอดทางว่าใส่ทองปลอม

“กูอายคนแทบมุดดินรู้มั๊ย” วันนั้น ระเบิด
ลงตามคาด หนุ่มใหญ่ใช้สองมือล้วงกระเป๋าดึงรับ
ใจเย็น เสียงเมียบักพ้าผ่าแยกไม่ออก

ปัญหาผัวเมียถ้าไม่ใช่เรื่องซู้สาวสารผ่อน
คลายหลังอัตโนมิติ ไม่เกินสิบห้านาทีเสียงฟ้าแลบ
ฟ้าร้องก็จะหยุดตามธรรมชาติ

“บั้งทำอีกให้บุงบองหลากัด” เสียงสันเครือ
ยอมจำนน

“คอยดู กูตบขี้นูออกเต็นรองเง็งแน”

“มะ ไม่ทำแล้วจ้ะ” ละล้าละลักจัดแผนเด็ด
ตั้งรับสิ้นไหลยิ่งกว่าไยแก้วนำแสง

“ตั้งใจได้กำไรจะซื้อทองห้าบาทให้เมีย
คนสวย เพื่อนไม่น่าหักหลัง” คำว่าสวยหยุดโลก
สำหรับอิสตรีเพศได้เสมอ

นางไบตะอายสี่สิบห้า ทาลิปสติคแดงแจ๊ด
ยังงี้ก็ช่วยไม่ได้แล้ว ไบหน้ากลมยังกับกระดิ่ง
พืดข้าว ช้าหุนคล้ายฮิปโปโปเตมัส ทุกส่วนไหล
ย้อยหย่อนยาน แต่ก็มันใจยังติดท้อปเห็นสาวงาม
เขาบอหะซิดี้

“รู้มั้ย เดี่ยวนี้ดันปรองมาแรง” นายจรัลทอด
ความลับเนียนๆ ให้สันปลัดหลุดแว้งคัมเลว
ครั้งก่อน

“ไม่ค่อยได้เล่นเฟช ภูเก็ตขาว” สันปลัด
เสียงเนือยไม่ให้คู่สนทนาจับได้ว่าตื่นเต้นสุดๆ

“รอบนี้ผีแผ่นแน่” พุดเสียงดังไม่สนใจนายก
องค์การบริหารส่วนตำบลยกน้ำชาชดลงท้อง
สบายใจเฉิบ

นายจรัลเป็นเด็กที่ทีมงานคู่แข่งนายกทุกสมัย
นิสัยอวดรู้ เชื้อผิดๆ มีมือถือในมือกดเรียวอม
ฉลาดกว่าใคร อยากรู้อะไรก็รู้แจ่มแจ้งเห็นจริงเพียงกด
กูเกิลอัจริยะก็บังเกิด

หมอนี่เคยปักหมุดโพสตีวีรกรรมไว่ว่า

แสงกรณ์คลังน้ำมันระเบิดที่หาดใหญ่ เพื่อนฆ่า
กลิ้งเป็นข่าวซ้ำตราเต่าทองสองปีก่อน รีบหลบแทบ
ไม่ทันหนหนึ่งก็ไม่หลาบจำ

“ขอบใจที่บอกนะ” ตอบอารมณ์ดีก่อนเดิน
ผิวปากออกจากร้านน้ำชาบังมูสาเข้านั้น

ตั้งแต่ข่าวดาราประกาศซื้อต้นบอระเพ็ดหรือ
ปรงทุกสายพันธุ์ประดับคฤหาสน์ห้าสิบล้าน ไฟ
โลกออนไลน์ก็ลุกพริบอีกหน

หนุ่มใหญ่นั่งไม่ติด เซลล์สมองใสคิดแต่ชิง
ส่วนแบ่งตลาด นานสิบวันอุตส่าห์หานายหน้าคน
ใหม่ไม่อยากประวัติศาสตร์ซ้ำรอยลง กระทั่ง
สนใจพบตัวจริงนัดดื่มชาแถวเขต 8 หาดใหญ่ ชื่อ
ดาลัน พันธุ์โสภา ใส่สร้อยทองไขว้ออราตรงปกสม
กับไอดอลธุรกิจออนไลน์

พูดคุยกันชั่วโมงกว่าตกลงทำงานส่งต้น
ปรงเงินล้าน สัญญาส่งรูปทางอินบ็อกซ์ทุกครั้ง
จากนั้นชุดส่งกรุงเทพฯ ตัดสินใจพบกันครึ่งทาง
จับมือถือโอนเงินผ่านแอปมัดจำห้าหมื่นบาท

โหมะก้วยกลางนี้ก็ย้อนธุรกิจรอบล่าสุด
หาญกล้าเดิมพันสูงระดับยื่นหัวให้เจ้าจูงอาจ
ยักษ์จับตอนลุกขึ้นกลางดึกหีบสร้อยคอเส้นเดิม
ใจยังสั่นไม่หายเลย

ครั้นรุ่งเช้าแอบเข้าร้านทองยีนแสงตลาด
ฉลุร้านเดิม หากไม่ถูกทุบกะโหลกร้าวชะก่อน
รอบนี้คงได้เป็นเศรษฐีสมใจสักที

2.

บ่ายวันนั้น หนู่มใหญ่ตั้งไหมไลน์ภารกิจเสร็จสิ้น
ก่อนเสียงอาซานเครื่องขยายมัสยิดดังขึ้น
ตัดสินใจฉวยเดี่ยวขึ้นภูเขาถ่ายรูปต้นปรงส่งคู่ค้า
ยืนยันมืออยู่จริงก่อนเคลื่อนย้าย

คูลี อากาศร่มรื่นเย็นสบายไร้อุปสรรค
ไม่มีตะขาบหรือมดสักตัวเข้าตำราเศรษฐีใหม่ชัดๆ

ก่อนขึ้นภูเขาสุดคว้นใบจากพรีดเห็นเงิน
ล้านปลิวว่อน ที่นั่นมีบอหะทุกสายพันธุ์ ปรงเขา

ชะเมา ประทะเล ประป่า ประเท้าช้าง ประหิน ประ
ตากฟ้า ประปราณบุรี ปิดตาก็จำได้ขึ้นตรงไหน
เพราะเดินสำรวจกับนายก อบต. เป็นเทือกแล้ว

“ขอให้ปลอดภัยด้วยเถิด” ครูสอนสิ่งลึกลับ
ซุกซ่อนตามต้นไม้ทุกต้น ใบหญ้าทุกกอ ป่ามีเจ้าที่
เจ้าทางมองไม่เห็นแต่ส่งผลนัยต่อนัก ขอทาง
สะกดจากผู้สร้างโลกกันเหนียวไว้ก่อนปลอดภัย
ที่สุด

เขายังจำวันติดตามคณะนายกขึ้นสำรวจ
จะเนรมิตเป็นศูนย์ต้นปรอง ให้สัมปทานแม่คำ
ส้มตำ ร้านน้ำชา ไร่รอกดิงลูกค้าขึ้นชมวิวยามเช้า
ปักหมุดแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่

สัน ดาจันทร์เดินย้อนเส้นทางวันสำรวจ
กลิ่นดอกไม้หอมเตะจมูกทุกฝีก้าวกระหึ่มยืม
ย่อง อยากเห็นต้นไม้เงินล้านใจจะขาด

ให้ตายสิ 5G เร็วปานนี้เขียววี รอยชุดใหม่ๆ
นี่หว่า กลิ่นดินหอมฉุยต้นปรองอันตรฐาน
ไม่เหลือสักต้น ลางฉิบหายระลอกใหม่ให้ใคร

บางคนถูกระบบจักรวาลกำลังเกิดขึ้น

นึกแปลกใจ จรัลยิ้มเลศนัยผิดปกติ ใสบ้า
นี่คิดอะไรอยู่ ไม่สำนึกบุญคุณ ขอยืมเงินเมียนาน
นับเดือนไม่เคยทวง ช่างใจไม่ไ้ระกำจริง ๆ

ในทันใดรู้สึกหุ้อร่าวกับมีเสียงจิ้งหรีดกรีด
ในรูหู ข้าหน้ามืดเอายาหม่องแตะจมูกก็ไม่ได้ผล
อารมณ์เครียดจู่โจมกะทันหันหันด้นปวดศีรษะขึ้นอีก

ขอโทษด้วยเถอะ โฆษกตกยากไม่ยาก
ลบหลู่ข้ามหัวเจ้าป่าหรรอก เยี้ยวใส่ตุ๊กตาแพ้ยัง
เหลืออีกครึ่ง ตัดสินใจปล่อยเจ้าโลกลงภาคพื้นดิน
ทันใด

ขณะก้มเดินไปไม่เจตน์ รู้สึกมีใครผลักแรงๆ
หัวคะมำเสียหลักลงจวบกลิ้งขึ้นเต็มจมูก ก่อนกลิ้ง
โคโล่ตามเนินเล็กๆ หยุดนิ่งเท้าชี้ดวงตาเบิกมอง
ฟ้า ให้ตายเกิดตูฮั่น นั่นเจ้างูบองหลาเท่าภูเขา
ขนาดย่อม ของจริงหรือปลอมกันแน่วะ

ดวงตาเงือกกกลิ้งมองผู้รุกรานขุ่นเคืองสุด
ขีดราวมีไฟประจุไฟฟ้าหมื่นโวลต์ส่องปา

กลายเป็นสีแดงฉานเหมือนสีเลือด

“ชะ ช่วยด้วย” หนู่มใหญ่แหกปากตะโกน
ลั่นปาริมเขา นิ้วชี้พญางูแผ่แม่เบี้ยใหญ่ยักษ์
จนปิดบังแสงจันมีดมืด

“ตุ้ยช่วยด้วย” ตะโกนลั่น

เขายังไม่อยากตายเป็นผีเฝ้าป่าหยาบลับใน
โลกลับแล ปิดฉากโสมภพประจำหมู่บ้านแบบตาย
น้ำตื้น

สันปลัดหลบแสงไฟจากดวงตากล้วยยักษ์หยด
ร่วงลูก คล้ำกระดูกทุกชิ้นถูกหลอมจากสาร
พอลิเมอร์เหนียว ขยับได้นิดหน่อยออกวิ่งเต็ม
ผีเท้า ผ่านปากถ้ำก็กระโจนพรวดเข้าข้างใน

ในนั้นมีดสนิทซ้ายังมีเสียงแปลกๆ ดัง
สะท้อนไปมาเหมือนสิ่งมีชีวิตพร้อมขย้าเป็นขึ้นๆ
กะนั่งหอบสั๊กพัก ชวนให้คิดถึงผีรังสวน ผีห้อง
กลวงมีงูพิษอาศัยอยู่ในห้องยั่วเย้าที่คนแก่เฝ้า
สวนทุเรียนได้นำมาเล่าให้ฟัง

พวกภูินจะแปลงเป็นงู สุนัข หรือแมงป่อง

ก็ได้ แต่ตำราไม่ได้บอกขนาดเอาไว้ รูปของหลา
ตัวนั้นก็คงไม่ยกเว้นหรอก พวกมันอยู่เป็นชุมชน
เช่นมนุษย์ ใครยื่นชีรดหัวหรือรดน้ำร้อนใส่จะ
โกรธเรียกว่าผีเข้าต้องวิ่งพื้งพาหาหมอไสยศาสตร์
ขับไล่ให้ออกไปนั่นแหละ

ตายโหงแล้ว เขายืนแบ่งฉีก่อนขึ้นภูเขา
พลัดหลงเข้าสู่ดินแดนตามสูตร กลัวเมียจับได้
ขโมยทองก็มีอยู่ แต่กลัวเป็นคนสาบสูญ
มีมากกว่า

ไอ้ ตูยันช่วยด้วย รอดชีวิตได้จะทำบุญข้าว
เหนียวเหลืองอร่ามๆ แกงไ่ปากทองสักแปดตัว
ขนมหวานสักหม้อใหญ่

สันปลัดอยากโทรหาเมียโทรศัพท์
แบตเตอรี่เหลือริบหรี่ ต้องเลือกโหมดประหยัด
พลังงาน นั่นไม่ร้ายเท่าสัญญาณคลื่นดันไม่เหลือ
สักขีดเดียว ไซ่ละสิ บริษัทเอ็นทีผู้ให้บริการไม่ได้
บอกถึงเมืองผีนี้ว่า

นี่มันเป็นดินแดนในเรื่องเล่า เขาพลัดหลง

เข้ามาได้ยังไงกัน หมุนตัวกลับมองข้างหลัง ชวน
ประหลาดใจ เขาเดินมาราธอนผ่านภูเขา นอน
สลบไสลในถ้ำก็วันก็คืนกันแล้ว

มองทางไหนก็ไม่เห็นดวงอาทิตย์สีแดง
เห็นแต่ป่าเขา ทุ่งนา ย่อมจะไม่ใช่โลกมนุษย์
แน่นอน พาดตนเองเดินโซซัดโซเซ นานเท่านั้น เจอ
แสงสว่างปากถ้ำแสงมลังเมลือง เห็นผู้หญิงใส่
กะบายาเดินชักแถว ทั้งหมดคงเป็นหญิง
ชาวบ้านป่าแถวนี้กระมัง

ตัดสินใจเดินสะกดรอยตามผู้หญิงบ้านป่า
กลุ่มนั้นให้ใจขึ้นเป็นกอง ได้จังหวะเหมาะจะถาม
กลับโลกมนุษย์ซะที

โอ นั่นอะไรกันอีกเล่า แท่งกลมสีดำมืด
ทอดตัวยาวเหยียด ไม่ใช่กำแพงเมืองโบราณที่
ไหนมันคืออุ้งจางยักษ์หลายตัวนอนกอดก่ายหาง
สูงเทียมเมฆ

นั่นแมงป่องข้างสัตว์ลึกลับตัวเท่าวัว
อวดก้ามเดินซุกคล้ายรถถังเดินเคียงฝูงหมาดำ

เมื่อยมนับพันๆ ตัว วิ่งเหาะๆ คล้ายผีเสื้อสวนสนาม
สัตว์โลกล้านปีก็ไม่ผิด

นี่ก็เสียเวลาได้ตลอดกับข้อหาลักลอบเข้า
เมืองไม่มีบัตรเดอร์พาสต์หรือใบผ่านแดน ถ้าไม่
อยากเป็นบ่าวผู้่ผู้่สาบสูญ ต้องหาอุโมงค์
กาลเวลาให้เจอ เผ่นกลับบ้านลูกเดียว

แล้วสันปัดรู้สึกตัวเองลอยสูงขึ้นจาก
ระดับพื้นหญ้า ก็เห็นตนเองยืนบนเส้นขนสีดำ นี่
มันหลังสุนัขนี่หว่า บอกตนเองก่อนจะกระโดดสุด
แรงแต่แผ่นหลังใหญ่ยังกับสนามฟุตบอลจึงขยับ
ตัวระยะใกล้ๆ เท่านั้น

ตอนนี้กำลังอยู่บนหลังสุนัขนี่ เขาวิ่งสุดชีวิต
บนหลังมันอีกที แล้วก็ทำได้สำเร็จเมื่อมันตะแคง
ตัวทำให้ร่างสันทัดของเขาเลื่อนหล่นดู่บนพื้นหญ้า
คว่ำอึสราพคืบมาได้อีกครั้ง ยืนหันรีหันขวางไม่รู้
วิ่งไปทิศไหนดี ในทันใดก็มีเสียงผู้่ผู้่ดังขึ้น

“ไม่อยากจะตายมาทางนี้สิ”

สันปัดเห็นหญิงสาวหน้าตาดีสวมใส่ชุด
กาบหางโปรยยิ้มให้เป็นมิตร

“น้องสาวเป็นใครกัน”

“น้องบ้าอะไรกันล่ะ โตอายุสองร้อยปี
แล้วนะ”

“ยังดูสาวสวยเหมือนอายุสิบเจ็ดปี”

สันปัดเสียงสั้นยังกับจับไข่กะทันหัน ตะลึง
บรรยากาสดนนิมิต ไม่สังเกตโต๊ะหญิงยิ้มขวย
เขินจนหน้าแดงเป็นลูกตำลึงสุก ไม่อยากเชื่อสวย
นั้นใช้จำกัดสาวโลกมนุษย์เท่านั้น กระแสนิยมแรง
ถึงเมืองผีได้เหลือเชื่อจริงๆ

นึกถึงครูเล่าให้ฟังท่ามกลางแสงตะเกียง
ในวัยเยาว์ มนุษย์กับภูินสิ่งตุ้ยสร้าง ไม่เห็นก็
ต้องเชื่อมืออยู่จริง อัตราส่วนมนุษย์กับภูินนั้นหนึ่ง
ต่อสิบอายุขัยพวกภูินนาน 500 ปี มนุษย์มีอายุ
คนละ 60 ปีเท่านั้น

“ตามมาสิ” โต๊ะหญิงเมืองในฝันข้อมือ
เดินนำหน้าสองฟากต้นกกสีเขียวหนาแน่นออก
จากนั้นก็เจอทุ่งนากว้างใหญ่ล้นสายตาแลเห็น

ได้ยินน้ำเสียงหวานๆ เริ่มหายกลัวบ้าง
แล้ว ภูเขาแต่ละลูกสูงเทียมฟ้า นกตัวใหญ่บินไป
มาคล้ายโครงยานรักษาความปลอดภัย เมืองนี้
มันล้าหลังหรือทันสมัยสุดๆ กันแน่ะ

ชาวเมืองล้วนเป็นคนดีจิตใจเมตตารักษา
วาจาเป็นสัจจะ เท่าเทียมเสมอภาค บ้านเรือนแต่
ละหลังก็ยื่นยื่นเห็นกับตาแล้วมันคือดินแดนในฝัน
ชาวโลกมีवासนาสัมผัสได้ตอนฟังนักการเมืองออก
สื่อเท่านั้น

นางเดินนำหน้าถึงบ้านริมทุ่งนาหลังคามุง
ด้วยใบจาก มีต้นตะเคียน ต้นมะม่วง ยุ่งเก็บข้าว
อยู่ในบริเวณใกล้ๆ บ่อน้ำอยู่ข้างบ้านมีคูรีเอาไว้
ตักน้ำล้างเท้าก่อนขึ้นเรือน

“นี่เมืองพับแพวไซมัย” ตั้งสติชายวัยกลาง
ก็เริ่มสบายใจขึ้นบ้าง

ในสถานการณ์นี้รอดชีวิตคงมีเรื่องเล่า
จะให้ลูกสาวเขียนเป็นตอนๆ ให้แฟนคลับอ่านให้
โลกออนไลน์ตะลึง ปัง ปัง ปัง

บอกให้รู้ว่าเมืองคนธรรพ์มีจริง เสียตาย
มือถือแบตเตอร์ี่หมด จะถ่ายเซลฟี่กับสาวลับแล
ให้กระฉ่อนไซเซียว

“เมืองลับแล เมืองคนธรรพ์ ที่เดียวกันค่ะ
ปลัดสัน” คำพูดไต่สาวสวยทำให้เขายิ้มเป็น
เกียรติยิ่งนัก ซื่ออยู่หน้าเมาะเย้ยเสียดแทง วาง
ข้างหลังคือยกย่องถึงยังงี้ก็ไม่ได้รับราชการเป็น
ปลัดอำเภออยู่ดีนั่นแหละ

นางว่าเมืองลับแลสภาพดินฟ้าอากาศผิด
กับโลกมนุษย์ มีชีพกึ่งมนุษย์กึ่งเทวดาอยู่ตามป่า
ลึกภูเขาหรือลูกควนใหญ่ มีทั้งมุสลิมและไม่ใช่มุสลิม
อาศัยอยู่ด้วยกัน

“ไต่เคยแต่งงานกับมนุษย์นะ” สันปลัด
ขลุ่ย เมื่อคิดกำลังนั่งสนทนาผีตัวจริง

“รู้จักนายหมัดมัยยะ”

“ความจริงเป็นยังไงครับ”

“ยี่นนี่ไม่ดูตาม้าตาเรือนี่นา”

สัน ดาจันทร์เสียวแปลบได้สะดือ ข้อหาเดียวกัน
ชะด้วย รอดชีวิตกลับบ้านได้ยังไง

“เกี่ยวกันด้วยหรือครับ”

“ใครเอาน้ำร้อนรดหัวหรือฉีมนั่วถือว่าไม่ให้
เกียรติ” สันปลัดอำปากค่างได้วิสาสะกับผีตัว
เป็นๆ รู้สึกเลือดเป็นน้ำแข็ง

“อ้อ อย่างนี้เอง มิน่าล่ะ”

“มนุษย์ชอบลบหลู่สิ่งมอมไม่เห็น โกหกเก่ง
วันนี้ก็ยังเป็นอยู่ไฉน” เสียงแหวะแบบเหมารวม
หน้าชาอยู่กับโดนตบบ้องหูเห็นดาวกระจายทันตา

คนหนึ่งผุดขึ้นทันควันคือนายก อบต.
ดาระ ปานาเลนคนนั้น หาเสียงโกหกพกลม พอได้
เก้าอี้ก็เป็นโรคอัลไซเมอร์ทุกสมัย

“ที่อื่นไม่รู้แต่ที่เขาบอหะซัด”

“ยังไงรี”

“ตั้งแต่ท้อลั๊อไม่หมุน” เอ๋ยเสียงเปื้อนหน้า
นักการเมืองเก่งพูด หาเสียงประเภทเซลฟี่กะขาย
ฝันได้สมใจแล้วชอบนั่งดื่มน้ำชากับผู้รับเหมา
วันนี้ต้นปรงหายยังมีโครงการชมวิวอีกมัย นั้ง
ตำแหน่งหลายสมัยก็ยังไม่เริ่มต้นทำอะไรสักที

“สองดินแดนถูกกั้นด้วยกฎสัจวาจาจึงอยู่
กันไม่ได้ยังงี้ละ” เสียงตอกย้ำสิ่งแตกต่างไม่อาจ
เถียงได้จริงๆ

“เพียงพูดผิดนิดเดียวก็ถูกส่งกลับ”
สันปลัดย้อนคิดถึงเรื่องเล่าพูดเล่นๆ กับลูก แม่
กลับแล้ว ก็ถูกอัปเปหิจากแดนลับแลทันที

“โต๊ะรู้เรื่องบ่าวนุ้ยมัย” สันปลัดถามข่าว
เพื่อนผู้สาบสูญ ตอนนั้นเขาก็เป็นหนึ่งในคณะ
ตามหาคนหาย

“เรามีคุณสมบัติพลเมืองเราบอกเมียหา
ผัวใหม่ได้เลย” สัน ดาจันทร์เป็นฝ่ายยิ้มขวยเขิน
ยังกับหญิงบ้าง

“บ้านโต๊ะปลูกขมิ้นมัย” โต๊ะหญิงยิ้มพราย
เพียงอ้าปากก็เห็นลิ้นไก่ สันปลัดนักโกหกกลืนไหล
ยิ่งกว่าคลื่นความเร็วสูงซะอีก

“เขาได้ขมิ้นกลับบ้านจริงมัย” สันปลัดถาม
ขึ้นอยากได้เมตตาธรรมผ่านขมิ้นสักก้อนกลับบ้าน

“น้อยใจทั้งกลางระหว่างทางตั้งหนึ่งกา
ทรงไม่ใช่บ่อยๆ น่าเสียดายจัง” นางหัวเราะ
อารมณ์ดี

“อยากชมสวนขมิ้นบ้างจัง”

“สันปลัดนิสัยโกหก นี่ขโมยต้นปรงสมบัติ
หลวงความผิดสองข้อหาเชียวนะ” ให้ตายสิ
ชาวญิรัฐยังกับดักสัญญาณโทรจิตได้ด้วย

“เจ้าฐไม่ยอมให้กลับง่าย ๆ หรอก หลบหนี
เข้าเมืองโทษต้องทำงานเป็นทาสสองฤดูเก็บเกี่ยว
เลยนะ สันปลัดมีทองติดตัวบ้างมัย จะช่วยเจรจา
เสียค่าปรับให้ได้กลับบ้านสักที” โฆษกวัยกลางยิ้ม
เหนือฝีปาก

“ทองเมียในตู้ที่บ้านเอาได้ยังงัยละ”

“หมอบำพาศิโณลอยคล้ายโณทะเลเบี่ยน
รณนตฺร ไมมีแอบแต่เรามีโทรจิตทันทสมัย มนุษย์
ตามไมทันทรอก” โต๊ะหญิงพุด คนพลัดถิ่นอำปาก
ค่างอีกหน

ต้องยอมรับเมืองทันทสมัยไกลกว่าชาวโลก
ที่หลงไซเซียลหลายโยชน์ โอนเงิน สิ่งของ กันด้วย
โทรจิต ไมต้องฟังชนสงเคอรี แฟลช วัว ควาย แพะ
ไก่ เป็ด ตอนซื้อขายโทรจิตคงบังคับสินค้า
ทั้งหลายลอยว่อนในอากาศสนุกน่าดูชม

“ก๊ีบเก้ ยูเรก้า” สันปลัดดีใจยังกับถูหวย
มาเลเซียจิงเบอร์ เรื่องจริงหรือปลอมก็ไมต้องใส่ใจ
อีกแล้ว

อุตสาห์ผจญภัยยังกับหนั่ง ชุมทรัพย์สุด
ขอบฟ้า อินเดียน่า โจนส์ ชะขนาดนี้ เอาตัวไมรอด
อีกคงไมใช่โฆษณาชวนแล้วละ

3.